

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu

David Lodge, *Out of the Shelter*

Copyright © David Lodge, 1970, 1985

All rights reserved

© 2005, 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LODGE, DAVID

Afară din adăpost/David Lodge; trad. și note
de Radu Pavel Gheo, Iași: Polirom, 2011

ISBN print: 978-973-46-2313-6

ISBN ePub: 978-973-46-2338-9

ISBN PDF: 978-973-46-2339-6

I. Gheo, Radu Pavel (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

DAVID LODGE

Afară din adăpost

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză și note
de Radu Pavel Gheo

POLIROM
2011

Căminul era un loc mult mai larg și mai impersonal decât Fichte Haus. Avea podele de piatră și coridoare lungi și întunecate. Kath zise că, după părerea ei, locul era o cazarmă militară transformată. În timp ce așteptau liftul, trei femei trecură pe lângă ei fără să le arunce vreo privire mai curioasă.

— Te descurci bine, Timothy, șopti Kath.

— Deci bărbații au voie să intre aici?

— O, da! Mi se pare că s-a dat o regulă care spune că trebuie să pleci înainte de miezul nopții, dar nu cred că există cineva care să-și bată capul prea mult cu ea.

Liftul se înalță spre etajul al doilea cu biziile și scârțâieli.

— Cine locuiește aici?

— Secretarele civile, poate și surori medicale...

— Americance?

— În cea mai mare parte da, dar mai sînt tipe din tot felul de nații care lucrează pentru americani. Din Marea Britanie, din Canada, apoi australiene, franceze, olandeze... Au început să lucreze pentru americani în timpul războiului, ca și mine, sau imediat după aceea și n-au lăsat să le scape o slujbă așa bună. Uite c-am ajuns.

Camera lui Dolores aducea mai mult a dormitor decât camera lui Kath, însă a dormitor confortabil. Patul era făcut, cearșafurile erau curate, numai că existau câteva articole femeiești împrăștiate ici și colo, semne ale unei plecări în grabă. Kath făcu un tur al camerei, aranjă cîte ceva, puse articolele acelea în sertare și se opri să studieze, plină de jînd sau de curiozitate, articolele de îmbrăcăminte și bijuteriile.

— Ei, ar trebui să te simți destul de bine aici, zise ea.

— E trăsnet, îi răspunse fratele ei. Dar ce se va întîmpla dacă se află că sînt aici?

— Nu va afla nimeni, Timothy. Și, oricum, nu se poate întâmpla nimic înfricoșător. Nu-ți face griji!

— Nu-mi fac griji, minți băiatul. Dar ce fac mâine dimineață? La ce oră ar fi sigur să mă trezesc și să ies din cămin?

— Pînă la opt jumate, toate fetele trebuie să fie la muncă, așa că, după părerea mea, pe la opt și-un sfert locul va fi gol. Și-o să trebuiască să iei micul dejun și prînzul... Uite-aici!

Kath scoase din poșetă un plic lunguiet și i-l dădu. Înăuntru era ceva ce semăna cu o legitimație de identitate, iar pe legitimația aia era o fotografie de-a lui, pe care Kath i-o ceruse dinainte de a veni el aici.

— Țasta-i cardul tău P.X. Țți dă dreptul să intri la Stadtparten și la toate celelalte restaurante și cantine existente pentru angajații americani. De asemenea, poți merge cu el chiar la P.X.-ul adevărat, care e un fel de magazin uriaș, și la bazinul de înot. Cu cardul poți să te urci și în autobuzele armatei. Orice-ai face, pe ăsta să nu-l pierzi.

— O să am grijă.

— Și-o să ai nevoie și de niște bani, mai zise Kath, deschizîndu-și poșeta.

— Am niște cecuri de călătorie...

— Păstrează-le. Sau schimbă-le în mărci germane. În zonele americane o să trebuiască să folosești bancnote valorice – niște bani făcuți special pentru trupele de ocupație. Le schimbă din cînd în cînd culoarea, ca să-i oprească pe bișnițarii de valută. Uite-aici. Ia pentru început cincisprezece dolari și spune-mi dacă mai ai nevoie.

— Mulțumesc frumos, zise Timothy, studiind cu interes bancnotele, care îi aminteau de banii de jucărie de la Monopoly.

— A, aici ai cheia de la camera mea. Mă gîndesc că în timpul zilei n-ar fi bine să tot intri și să ieși

din căminul ăsta. Dacă vrei să te odihnești sau să faci un duș, folosește-te de camera mea. L-am anunțat și pe Rudolf. Ei, cred că asta ar cam fi totul. Sau mai e ceva?

Timothy se întreba cum o să se descurce cînd o să trebuiască să meargă la toaletă, dar, din cîte își dădea el seama, nu avea decît o soluție și n-avea chef s-o discute cu Kath.

— Ce vrei să faci mîine? îl întrebă ea.

Ziua de mîine se căscă brusc înaintea lui Timothy sub forma unei perioade îngrozitor de goale, de timp pierdut în singurătate.

— Habar n-am. Cred c-o să fac un tur al orașului.

— Foarte bine! Obişnuiește-te, fă cunoștință cu locul, învață să te descurci prin el. A, bine că mi-am amintit!

Tînăra începu să cotrobăie prin poșetă.

— Uite aici o hartă a Heidelbergului. Are tre-cute clădirile cele mai interesante și alte chestii asemănătoare. Ce-ar fi să te duci și să arunci o privire la castel?

— Bună idee!

— Eu mă întorc de la lucru cam pe la aceeași oră ca și astăzi. Bine. Te iubesc și acum te părăsesc.

Tînăra îl sărută pe obraz.

— 'Pte bună, Kath. Și mulțumesc pentru seara asta super.

— Mă bucur că ți-a făcut plăcere. Eu zic că și tu te-ai descurcat foarte bine.

— Ce vrei să spui?

Kath părea puțin încurcată.

— Ei, vezi, sînt sigură că totul aici ți se pare foarte ciudat. O grămadă de copii de vîrsta ta și din același mediu soci... De fapt, mă gîndeam că pari foarte matur, încheie ea, oarecum încilcit.

Timothy închise ușa în urma surorii lui, o încuie și ascultă cum țacănitul tocurilor ei înalte se îndepărtează pe coridor. Ușa liftului se închise cu un clănțănit, mașinăria începu să huruie, iar liftul o porni în jos. Apoi huruitul se opri. Liniște. Timothy rămăsese singur.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să urineze în chiuvetă, cu robinetele deschise. Nu avea nici o alternativă: să iasă din cameră și să umble hai-hui pe coridoare, în căutarea unei toalete, ar fi fost o nebunie. Dar dacă sora lui îl va escorta în fiecare seară pînă în cameră, însemna că în fiecare zi va trebui să facă doar o singură călătorie fără protecție prin cămin – cea de dimineață. În rest, era în siguranță.

Senzația că era complet singur, dar în același timp în siguranță, era pentru el ceva inedit și incitant. Putea să facă orice – de exemplu, să se pișe în chiuvetă – și nimeni nu va ști și nici nu va afla vreodată. Timothy se simți cuprins de un spirit libertin neobișnuit pentru el. După ce se dezbracă, pregătindu-se să meargă la culcare, nu își puse imediat pijamaua, ci se plimbă prin cameră fără nimic pe el, bucurîndu-se de starea de răcoare și de libertate pe care i-o oferea goliciunea lui. Se studie în oglinda înaltă de pe zid. În timp ce se privea, simți cum socoteala i se întărește, i se umflă și începe să se ridice cu de la sine putere, pînă ce ajunse să țintească tavanul, asemenea unui tun antiaerian. Băiatul se răsuci ca să urmărească fenomenul din profil. Chestia asta îl încurca întotdeauna. Nu știa exact ce putea să facă cu ea. Mișcarea spontană și plină de forță a cărnii avea ceva extrem de impresionant, dar, totodată, și ceva dezgustător. Așa roșie, cu venele ei umflate și cu părul ăla negru și sîrmos răsărind de la rădăcină, arăta urită și brutală.

Urîtenia și mărimea socotelii lui îl cam îngrijorau. Urma să pățească la fel și atunci cînd va

ajunge să o facă, pînă la urmă, cu o fată, cînd se va căsători sau oricînd va veni momentul. Avea să o pătească atunci cînd va rămîne singur în dormitor cu fata aceea și se vor dezbrăca, fiindcă i se întîmpla doar gîndindu-se la așa ceva, iar fata va fi dezgustată și speriată și socoteala lui o s-o rînească.

Timothy ajunsese la concluzia că îți strecurai socoteala în cea a fetei cît timp era încă mică și moale, după care ea se mărea înăuntrul fetei, căci altfel durea. În comparație cu a lui, cea a fetelor era așa de drăguță, cu rozul ei palid și catifelat și lipsit de păr...

Minat de un impuls brusc, luă o foarfecă de pe măsua de toaletă și începu să-și reteze cu ea părul de pe vîntre, aruncînd smocurile negre și sîrmoase în chiuvetă. Își ciupi dureros pielea o dată sau de două ori, dar perseveră pînă cînd acolo îi mai rămase o miriște scurtă, rară, ca niște perciuni. Nu arăta cu mult mai bine. Dădu drumul la robinet, încercînd să facă părul tăiat să se scurgă pe canal, dar smocurile nu se duceau din chiuvetă, așa că Timothy strînse tufărișul îmbibat cu apă, îl puse într-un plic pe care-l lipi și apoi plasă cu grijă plicul pe fundul unui coș pentru hirtii, sub cîteva șervețele pătate de ruj.

Își puse pijamaua, dar încă mai era agitat și somnul nu-i venea. Se tot învîrti prin încăpere, studiind cu îndrăzneală, dar și cu circumspecție, avutul lui Dolores. Deschise sertare în care se aflau eșarfe, pulovere și lenjerie intimă, dar nu deranjă lucrurile de la locul lor, miroși sticlute de parfum și borcane cu mostre de cremă de față, dar le deșurubă cu grijă capacele. Într-unul dintre sertare descoperi o cutie albă cu o etichetă criptică – *Countess Comfort Extra*, „Superconfortul contesei” – care îi stîrni curiozitatea. O deschise și în interior descoperi cîteva pansamente albe,

în formă de cîrnat, ca acelea pe care le văzuse în W.C.-ul trenului. Mentea sa făcu o asociere rapidă între o serie de observații și enigme pînă atunci necorelate – remarci auzite din întîmplare la școală, reclame confuze din revistele mamei lui – și începu să elaboreze o teorie, după care ezită, încercă iarăși și, în cele din urmă, complet buimăcită, renunță. Timothy închise cutia și sertarul.

Băiatul se privi iar în oglindă, bău un pahar de apă cam stătută, deschise și închise neatent tot felul de sertare. Trase de ușa unui garderob și se uită înăuntru. Era un dulap în care puteai intra: o cameră în cameră, un adăpost în adăpost. Intră în garderob și închise ușa aproape complet în urma lui. Era întuneric și mirosea a naftalină. Cînd se vîrî și mai adînc în dulap, șirurile de umerase din sîrmă zăngăniră slab. O voce de bărbat rosti limpede:

— E vecina ta?

Lui Timothy îi stătu inima-n loc. Socotcala i se făcu mică și se înmuie. Se auzi vocea moleșită a unei femei:

— Ce-i, iubitule?

— Mi s-a părut că e cineva la ușa de alături.

— Nu-i nimeni, ți-am zis. E în vacanță. De-aia te-am lăsat să urci la mine astă-seară. Ah!

„Ah”-ul acela nu părea să aibă nici o legătură cu cuvintele dinaintea lui. Era o exclamație ascuțită, un amestec de surpriză, plăcere și durere. Chestia lui Timothy începu să zvîcnească iar. Băiatul auzea scîrțîitul ritmic al arcurilor patului, icnetele bărbatului și gîfîitul femeii.

— Stai așa, dragă, stai așa! Îmi vine... zise bărbatul cu o voce răgușită.

— Nu, nu, nu încă...! Ah!

— Îmi vine...

— Nu! Ah! Ah!

— Acum.